

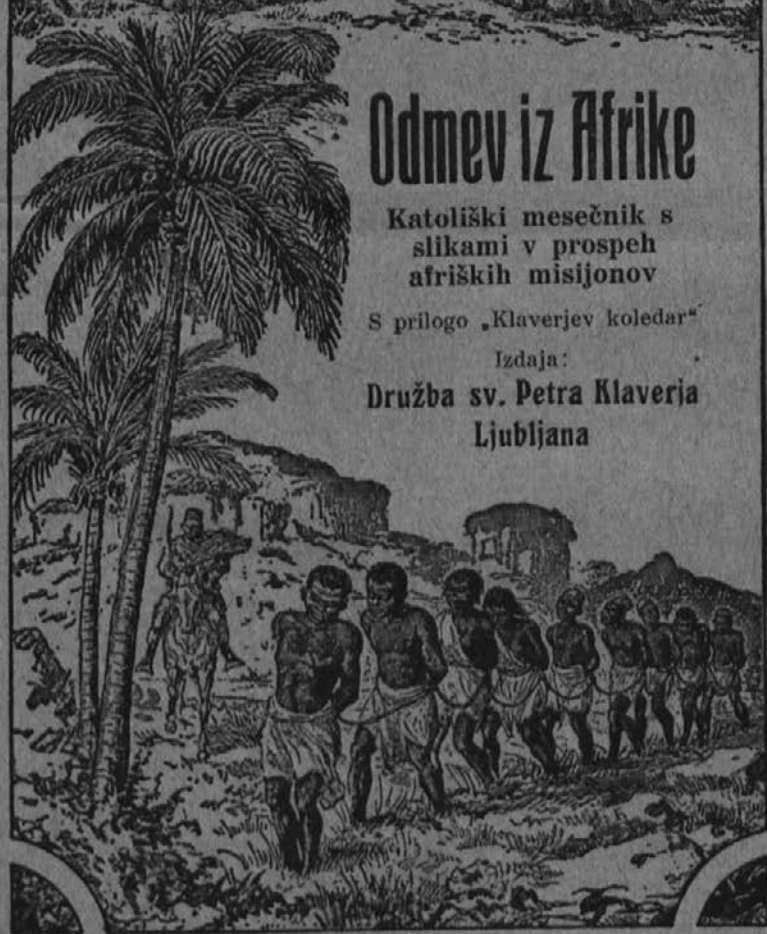
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 S. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Brstje, cvetje in cvetke iz Afrike. — Težavni misijoni. — Prvi škof — zamorec. — Za rešitev najmlajših. — Poganstvo v Dahome propada. — Pri ljudeh brez prstov. — Apostolsko delo. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Uslišane molitve. — Za verne duše v vica.

Darovi.

Od 1. do 31. maja 1930.

Za afr. misijone v splošnem: Din 4.872·15; L 140—; 63—.

Za sv. maše: Din 30—; Š 2·50.

Za stradajoče: Din 927—; L 70—; Š 7·50.

Za gobavce: Din 205—.

Za odkup sužnjev: Din 1.770—; L 85—.

Za botrinske darove: Din 1.580—.

Za zamorčke: Din 224·50.

Za katehiste: Din 790—.

Za semeniščnike: Din 300—.

Za kruh sv. Antona: Din 2.880·30; Š 10.

Za otroško zvezo: Din 20—.

Za mašno zvezo: Din 1.342—; L 246—; Š 70—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 617—; Š 3—.

Za določene namene: Din 1063·25.

Za določene misijone: Din 265—.

Za Klaverjevo družbo: Din 25—.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 77·50.

V čast Mar. Ter. Ledóchowski: Din 170—.

Župni urad Železniki Din 40— za kruh sv. Antona; Iv. Zupan, Kuplenik, Din 20— za kruh sv. Antona; Sim. Ažman, Zg. Gorje Din 50— za afr. misijone.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Del pokopališča v misijonu Katonda.

Brstje, cvetje in cvetke iz Afrike.

Piše sestra Engelberta.

Na Vernih duš dan hiti staro in mlado na pokopališče na grobove svojih dragih, da tam molijo in jokajo. Sivi temni oblaki vise na nobu, kot da nebo samo žaluje in joka nad številnimi pokopališči in mrtveci, ali pa tudi nad mnogimi izmed živih, ki kleče na grobeh in morebiti že nosijo smrtno želo v svojih prsih. Veter se igra z vejami vrb žalujk in ječi, kakor da ima sočutje z žalojočimi ljudmi. Ovenelo listje se vsipa na grobove. Res britek dan je to! Pač noben dan v letu ne vidi toliko solz ko ta.

Takega dne sem šla preko velikega pokopališča na neki misijonski postaji v Afriki. Cvetlic je bilo vse polno vseh barv in vonjav, ki so krasile grobe pokojnih črnih kristjanov; kajti november je v Južni Afriki pomladni mesec, ko vse začne brsteti in cveteti. Grem med grobovi. Skoro vse sem poznala, kar jih spi pod to cvetlično odejo. Večinoma so bili dobri ljudje, vneti kristjani. Nekateri teh grobov so mi posebno dragi. Pristopim, ne da bi molila za tiste, ki tu notri pričakujejo vstajenja — ne, ampak priporočam se sama tem blagim dušam, da bi molile za nas, ki še živimo tostransko življenje, polno trudov in težav. Trdno upam, da bodo to storile.

Nedaleč drug od drugega sta dva groba, ki sta mi zelo draga. Ob lesenih križih rastejo mogočne solnčnice. Te, ki počivata v grobu, sta bili v življenju tudi kakor solnčnici; kajti odkar sta se izpreobrnila, sta zvesto držali krstno obljubo ter bili v lep zgled mladim in starim kristjanom. To sta bili črni deklici, dve prijateljici, Viktorija in Emerencijana. Obe sta bili krščeni v letih 1892/93 v starosti 16 in 19 let. Mlajša je bila tiha, slabotna deklica, Emerencijana. Starejša je bila velika in zelo močna in debela — lepotica v očeh domačinov — njeno ime je bilo Viktorija. Obe deklici sta bili silno srečni po krstu in tako pobožni, da sta bili vsem drugim v zgled in posnemo. Viktorija je bila veselega značaja, če tudi je zelo rada molila. Rada se je igrala s šolskimi otroci, nadzorovala male, pela kakor slavček in se šalila z otroci. Emerencijana je bila vedno njena najboljša prijateljica. Obe sta bili sklenili, da se ne bosta nikdar možili in ostali devici iz ljubezni do Jezusa, da bosta vedno v misijonu pomagali misijonarjem in sestram. Zvečer, ko so vsi drugi že šli spat, sta smeli obe prijateljici še ostati v cerkvi. Nepremično sta klečali pred tabernakljem skoro do 10 ure. Potem sta prišli tiho v spalnico in še nekaj časa klečali na postelji in molili. Že ob 3 zjutraj sta vstali, hiteli v cerkev in čakali do prve sv. maše, ki je bila navadno ob 5. Šele potem, ko so vsi drugi že davno zapustili cerkev, sta vstali obe prijateljici od svoje molitve. Tako sta živeli leto in dan: molili in delali, mir in veselje širili okrog sebe, živeli med seboj kakor dve sestri in služili v misijonu, ne da bi vprašali za kako plačilo. Koliko milosti sta nam izprosili ti dve dobri duši! Kako sta bili vstrajni in potrpežljivi v vseh težavah! Kakor dve visoki solnčnici sta stali pokonci in kljubovali vsakemu zapeljevanju svetá

— kajti tudi njiju je vabil svet — in kakor solnčnici sta se ozirali za solncem njih življenja: Gospodom Jezusom!

Viktorija, ki je bila velika in močna, je mnogo delala na polju, vrtu in otroški kuhinji. Ob deževnih dneh, ko ni bilo za na polje ali za v vrt, je opravljala ročna dela doma. Zнала je plesti lepe preproge iz slame in modelirati umetne vaze, lončke in svečnike iz ilovke. Vse

Koleta je bila podobna liliji . . .

te stvari so se v ognju osušile in jih je potem ena izmed sester lepo pobarvala, da so bile v resnici lepe. — Kako so jokali in tarnali na vsej postaji, ko je Viktorija preminula nenadoma, zadeta od kapi.

Emerencijana je bila mnogo slabotnejša in bolehná, zato je oskrbovala več let prostore Marijinega doma, česar ni znal nihče bolje od nje. Vrata, okna, mize in klopi so

bile vedno lepo osnažene; vsaka stvar je bila na svojem mestu; kajti v tej zadevi je bila Emerencijana stroga in neizprosna in ni trpela nereda. Šla je jokaje za pogrebom svoje prijateljice in želela, da bi kmalu prišla za njo. Kmalu potem je res umrla in sicer za neko nalezljivo boleznijo, ki je bila izbruhnila na naši postaji. — Kolikokrat sem se že obema priporočala v pomoč, zlasti Viktorija je našemu misijonu pomagala v marsičem.

Napotila sem se k drugemu grobu. Grob je nasajen z lilijami, ki jako lepo diše. „Otroško srce bodi čisto ko lilija in jasno ko rosa.“ Ta, ki spi tu spodaj, je bila kakor lilija. Koleta ji je bilo ime. Bila je črno-rjava deklica rodu Zulu, uboga, zapuščena sirota. Ko je njena mati na smrt zbolela, so jo prenesli obenem z 2 sirotama v misijon. Želela je umreti tam, kjer je preživela svoja mlada leta, dokler se ni poročila. Njen mož se je ponesrečil in zapustil vdovo in otročiča brez sredstev. Vdova Terezija je zbolela in tudi kmalu umrla na sušici. Koleta in Katarina sta ostali v misijonu, ker nista imali doma. Koleta je v 10. letu zbolela tudi na sušici. Bila je vedno dober otrok, čista in nedolžna. Ko je prejela prvo sv. obhajilo, je ležala med rožami in lilijami: v znak svoje srčne nedolžnosti. Le ena skrb ji je težila srce: kaj bo s sestrico Katarino, ki je bila zelo svojeglavna in se ni hotela pokoriti vodstvu sester. Bilo se je bati, da se to ne bo dobro končalo. Nekega dne je prišlo do prepira. Katarina, ki se je bala kazni, ki jo je zaslužila, je zbežala ponoči iz misijonske hiše. Bolna sestra je bila tega tako žalostna, da se ji je udrla kri in je kmalu po tem umrla. Katarino smo dobili nazaj in je bridko jokala ob mrtvaškem odru svoje drage sestrice.

Težavni misijoni.

Prelatura v Mozambiku.

P. Martin iz Marijine družbe zajemljivo opisuje kako se je katoliška vera udomačila v tej deželi:

V maju 1922 sta stopila dva patra čez mejo te dežele vzhodno od jezera Nyassa. To je bilo na željo iz Rima in na predlog portugiške paroplovne družbe. Naselila sta se izprva sredi rodu Meto, v bližini postaje Namuno, 250 km proč od obale indijskega oceana. To je misijon

sv. Marije v Namuno, pod varstvom Marije nebeške kraljice in božje zakladničarke. Saj matere ne smeš pozabiti, ako hočeš od Sina kaj doseči. 1926 je bil prvič sv. krst. Krščenih je bilo 60 zamorcev. Danes je kristjanov nad 200. Vsako nedeljo je tu slovesna služba božja. Lahko se reče: Božja služba bo trajala do konca sveta.

Decembra 1924 je bila otvorjena druga misijonska postaja severo-vzhodno od prve, na visoki planoti, sredi divjega rodu Nakonde. Ti ljudje ropajo in se tetovirajo. So še mnogo bolj divji od svojih sosedov. Misijon je posvečen Presv. Srcu in zahteva obilno težav, tolažbe pa daje malo ali nič. In vendar se ne more trditi, da bi misijonarji ne bili storili, kar je v njih močeh. Trudili so se v potu svojega obraza... In uspeh? Dva kristjana in 10 katehumenov. Temu plemenu zlepa ne prideš do živega. Sovražijo bele ljudi in se upirajo civilizaciji. Vendar imajo tudi svoje lepe lastnosti. Edini so se postavili v bran mohamedanski veri in so trdni ostali imed vseh sosednih rodov. Živijo se namreč od kač, podgan in miši in vsega, kar jim nudi narava; zato niso dovzetni za predpise korana. Upamo, da ni daleč dan, ko bodo radovoljno sprejeli jarem Gospodov.

Aprila 1927 smo otvorili tretjo postajo pri Porto Amalia, med indijskim oceanom in lepo luko Pembe na nekem polutoku, na čigar rtu leži mesto istega imena. To je glavno mesto vsega okraja Nyassa. O Veliki noči 1929 je 16 mladih ljudi prejelo svetinjo katehumenov, 21. julija pa smo jim pridružili še šest drugih. Konec oktobra bodo zopet nekateri napravili izkušnjo. Stanje je za nas zelo neugodno, kajti skoro vsi so okuženi od muslimanske verske zmote.

Smo podaniki prelata iz Mozambika, msgr. Rafaela, frančiškana. Nas je osem duhovnikov in imamo enega brata laika v pomoč. V oktobru prideta še dva patra. Kako radi bi dobili sester za naše tri misijone! Toda ni jih dobiti! Samostanska družba „la Saquesse“, ki jo je ustanovil isti ko Družbo Marijino, nima zadosti osebja za vsa novoustanovljena podjetja krščanske ljubezni do bližnjega. Tudi ni nobene kongregacije portugalskih samostanskih sester, da bi se tja obrnili za pomoč. Zato prosim Klaverjevo družbo, naj moli v ta namen; kajti še vedno iščemo. Namignil sem že, da so med tukajšne domačine poprej zahajali prekupci sužnjev; zato se je Islam med njimi tako

razširil. Težko je pa delo med ljudstvom, ki je po tej veri precej okuženo. Da bi pridobili žene in z njimi može, nam je treba sester.

Ozemlje je silno obsežno. Misijonarji neke druge družbe so se naselili ob jezeru. Želim jim, da bi svoje misijonske postaje kmalu pomnožili; prostora je dovolj zanje in za nas. Najbolj bi potrebovali pri naših treh misijonskih postajah: svečnikov, altarnih križev, mašnih posodic, zvonov za misijone, kapelo in šolo. Tudi perila bi potrebovali vsakih vrst in potem športnih potrebščin, zlasti žog.

Prvi škof — zamorec.

V nedeljo, 3. avgusta t. l. je bil posvečen v Rimu v kapeli papeškega etiopskega kolegija (vaticansko mesto) prvi škof zamorec. Posvetitev je vršil Nj. eminenca kardinal Alojz Sincero, tajnik kongregacije orientalske cerkve. Novoposvečeni škof, prvi iz zamorskega rodu, preč. g. Chidanè Mariam Cassà je bil imenovan za titularnega škofa v Trbari. Rojen je v zamorski vasi Hebo, ki je pripadala poprej Abesiniji, sedaj pa spada k Eritreji.

Škofa sopsosvečevalca sta bila msgr. Zampini, vikar Nj. Svetosti za vaticansko mesto, in msgr. Santini iz kapucinskega reda, pomožni škof v Zami.

Prisostvovali so guverner vaticanskega mesta, minister Etiopije pri Kvirinalu in drugi gospodje etiopskega poslanstva, poročnik grof Campello, častnike tijopske vlade, in drugi predstavniki kolonije. Bilo je tudi mnogo očetovkapucinov kakor tudi članov drugih verskih redov in kongregacij.

Novi škof bo imel svoj sedež v Asmari kot ordinarij katoliškega etiopskega obreda v Eriteriji.

Za rešitev najmlajših.

Apostolski vikariat Zah. Nigerija.

Pismo sestre Sešonde, iz kongregacije N. Lj. Gospe apostolov, Družbi sv. Petra Klaverja:

Sedaj sprejemamo male otroke v naše zavetišče. V časih žive le par mesecev. Mučno jih je gledati, kako trpijo, kadar so bolni. Je deželni običaj, da ne smejo ži-

veti otroci, katerih matere so na porodu umrle ali pa kmalu po porodu; kajti pravijo, da so krivi smrti svojih mater. Ljudje pa ne marajo teh otrok naravnost umoriti, ampak jim dajo količino počasnega strupa ter jih prineso k nam. Mi storimo vse mogoče, da bi jih rešili, toda navadno je prepozno; zato jih takoj krstimo. Tako jih pride mnogo med božje krilate; nekateri pa ostanejo pri življenju. Dva dečka, ki sta premagala bolezen, sta sedaj prav krepka paglavca. Upamo, da bomo enega vzgojili za duhovnika.

Zdaj bomo za te male reveže zidali novo hišo; kajti dosedanja je premajhna in nezdrava. Ker je pa tu vse tako drago in tudi delavce težko dobiti, bo vse skupaj stalo kakih 400 funtov šterlingov. Upamo na Vašo pomoč. Vsi otroci bodo vsak dan za Vas molili; tisti ki so v nebesih, bodo pa tamkaj Vaši priprošnjiki.

Paganstvo v Dahome propada.

Apostolski vikariat v Dahomeju.

Pismo P. Kern-a, misijonarja v Lyonu.

Škof Steinmetz, naš apostolski vikar, mi je povedal, da imate pripravljeno neko darilo za katehiste našega okoliša. Lepo se Vam zahvaljujem kot voditelj katehistov.

Vaš dar bomo uporabili zlasti za dva katehista: eden je star 51 let in ima dva otroka, drugi je še zelo mlad; vzgojili smo ga v seminarju in upam, da bo dober katehist. Oba izvršujeta svoj poklic vneto in nesebično. Imata zelo majhno plačo. Poganski duhovni jima očito in skrivoma nasprotujejo. Boriti se morata zoper stoletne predsodke krivoverstva, zoper lahkomišelnost in lenobo afriškega ljudstva, ki je navajeno, da živi tjavendan, in se zelo nerado navadi na red in disciplino, kot jo zahteva katehist. Imajo pa katehisti, seveda tudi svoje veselje, kakor ga imamo mi.

Vselej, kadar pogledam ovoj „Odmev iz Afrike“, kjer je naslikan prizor iz nekdanjega suženjstva, mi je v mislih velikanski napredek zadnjega časa, ki ga vsakdo lahko vidi v naši okolici. Baš Anidah, kjer jaz bivam, je bilo nekoč slavno pristanišče za ladje s sužnji, kjer se je vsako leto izkrcalo na tisoče sužnje. Čudno je to, da med za-

morci ni zapaziti nevolje vsled tega niti nasproti Evropejcem, ki so razširili to sramotno kupčijo, niti proti mulatom, ki so jo pospeševali. Družba sv. Petra Klaverja je ogromno pripomogla, da se je nehala ta kupčija. Zdaj pa je naša naloga, da te narode tudi dušno osvobodimo. Radi delamo za ta namen in se zavedamo tudi odgovornosti. Kolonizacija, ki je nastopila sedaj, bi storila tem narodom lahko mnogo dobrega, a je obenem zelo nevarna, ako svojih moči ne podredi Bogu. Mi moremo z molitvijo in delom izprositi božjega blagoslova na to ubogo afriško zemljo — v prvi vrsti misijonarjem, da jih bo Bog vodil s svojo milostjo, potem pa novim kristjanom, ki jim je težko iztrgati se iz prejšnjih navad, ko so še darovali malikom, in na kar jih spominja tako močno vsa okolica. Tu se bije boj med lučjo in temo. Hvala Bogu, da število tistih, ki se bližajo luči, čimdalje bolj raste!

S spoštovanjem se oziram na Vašo pokojno ustanoviteljico in prosim Boga, da bi bila kmalu proglašena za svetnico. Tudi naši kristjani in katehumeni, ki jih podpirate, molijo v isti namen.

Pri ljudeh brez prstov.

Piše P. Jutz, Zululandija.

Gotovo so najbolj ubogi ljudje — gobavci! V Evropi, kjer takih ljudi ni, ne morete razumeti kakšna grozna bolezen je to. Tudi pri vas je mnogo bolni in gorja po bolnišnicah, vendar toliko groznega trpljenja kot ga je v kakem zavodu za gobavce, tam pri vas ni.

Počasi a stalno razjeda ta bolezen telo. Strašna uljesa se napravijo na udih, ki žrô v globočino tako dolgo, da udje odpadejo. Obraz se grozno spači. Pri nekaterih nazunaj nič ne zapaziš, da so žrtev gobave bolezni; zato pa razjeda bolezen toliko bolj v notranščini telesa. Vprašal sem bolnike, ako jih boli? „Oče, neznosne so bolečine!“ je bil odgovor. V bolnišnicah pri vas imate zdravila za lajšanje bolečin; za naše gobavce takih zdravil ni. Res da pride zdravnik 2 krat v tednu in tudi nadzornik bolnišnice stori, kar je v njegovih močeh; nimata pa časa, da bi ubožce obiskovala tudi na njih domovih. Ni kapljice zoper bolečine, ni usmiljenke za strežbo.

Gobavci so izločeni od človeške družbe do svoje smrti, ako slučajno ne ozdravijo. Že v sv. Pismu beremo o njih usodi. Vendar tudi v to strašno noč svetijo zvezde božjega usmiljenja in ljubezni. O tem vam bom povedal.

Velikonočni teden sem zopet enkrat prebil med gobavci. 17 sem jih pripravil za sv. krst in so čakali nanj. Zjutraj zgodaj sem vstopil v zavod. Ko so me moji kristjani zagledali, ko sem jahal skozi vas, so se praznično oblekli in mi sledili do kapele. Jaz sem pripravil oltar za sv. opravilo. Celo mali Jožef s pokvarjeno nogo se je privlekel do kapele. Poprej sem se bil ponudil, da mu prinesem sv. obhajilo na dom, pa je rekel da hoče sam priti v cerkev, ker na tak praznik vendar ne more ostati doma. Seveda je rabil mnogo časa za pot. Nekateri so prinesli palmovih vejic, ki smo jih razobesili po stenah, zato da je dobila tudi kapela svečanostno obleko.

Vse sem spovedal in potem pričel obrede za sv. krst. Nad vsakim sem molil cerkvene molitve in eksorcizme, vsakega sem prekrižal in mazilil s sv. oljem. Često sem našel le s težavo zdravo mesto na telesu, kjer sem mogel maziliti; pa nič za to, saj sem po končanih obredih svoje roke desinficiral. Naposled je prišel slovesni trenotek, ko sem jim vlil krstno vodo na glavo in govoril v Kristusovem imenu: „Hočem, bodi čist!“ Kako rad bi bil videl, da bi te besede veljale tudi za njih telesno bolezen.

Med sv. mašo so bolniki molili tako glasno n veselo, da si mislil: cerkev je polna zdravih ljudi. Preipričan sem, da so za trenotek vsi pozabili, da so gobavci. Beseda božja, ki so jo pazljivo poslušali, je storila tudi svoje. Pri obhajanju sem videl, kako je bila cerkev natlačena; gotovo jih je bilo nad sto. Potem je sledila posvetitev Jezusovemu Srcu in na to zahvalna pesem. Ostal sem še eno uro pri njih. Sedel sem sredi med njimi in se pogovarjal z njimi. Šalili in smejali smo se. Naposled sem razdelil mednje nekaj daril, kar jih je silno razveselilo.

Hipoma pa je veselje zamrlo in hrup vtihnil. Eden je manjkal med njimi, namreč Matevž Sibizi, gobavi njihovi katehist. Pred tednom ga je smrt rešila trpljenja. Spomnili smo se njegove mučne smrti. Trikrat me je bil klical, da bi mu bil prinesel tolažila sv. vere, toda njegov klic ni prodrl do mene; zato je moral umreti nepreviden. Božja pota in nameni so nedoumljivi. Kar imam v oskrbi

svoje gobavce, jih je že mnogo umrlo, a nobenega nisem mogel prevideti. Po tako mučnem življenju morajo tudi tako samotno umirati. Kdo bo razumel sklepe božje Previdnosti?!

Rekel sem ljudem, da grem blagoslovit Matevžev grob. Takoj so se uvrstili v procesijo in se pojoč pomikali proti pokopališču. „Jesu se ugi nika vena inhliciyo yami“ (Jezus, tebi darujem svoje srce!), tako se je glasila pesem. Jaz sem jezdil za njimi. Kako žalostna procesija je šla pred manoj: opotekajoč se in na palice oprti ali naslonjeni drug na drugega so se pomikali ubožčki dalje, da izkažejo zadnjo čast mrtvemu tovarišu. Deževalo je in pota so bila vlažna in blatna. Na pokopališču so vsi pokleknili brez ozira na blato in vlago. Skupno smo molili za pokojnega katehista. Za slovo so mu zapeli še njegovo najbolj priljubljeno pesem v čast Brezmadežni.

Božji Izveličar je bil sam navzoč pri tej priprosti pobožnosti; jaz sem ga nosil na prsih v sv. hostiji za bolnike; kajti četudi je bilo že blizu poldne, sta še dva bolnika čakala na to duhovno okrepčilo. Kristjani so me spremili do njih skupne kočje, ki je bila zelo revna, tako da skoro nisem našel prostora, kamor bi položil sv. hostijo. Vzel sem svoj slamniki in Izveličarja položil vanj (bilo je kakor nekdanj v Betlehemu v jaslicah na slamici!) obe bolnici sta z veliko pobožnostjo prejeli sv. popotnico in tako v svojih srcih pripravili Jezusu dostojnejše bivališče.

Odšli smo dalje, do druge kočje, kajti izmed 17 krščencev jih je moglo le 14 h kapeli. Trije niti na oslih niso mogli več v cerkev; zato sem jih krstil doma. Ene-mu sem dal ime Kanizij. On ima prvi to imena v tej koloniji. Njegov patron se ga je že usmilil in mu pripravil med tem prostor v nebesih. Seveda — tudi on ni bil previden na zadnjo uro.

Sedaj pa mi je bilo odriniti, da pridem o pravem času domov. Poslovil sem se od svojih ljubljencev, ki so mi želeli mnogo blagoslova na pot. Še dolgo sem čul pobožne pesmi, ki so jih peli v koči skupno z novokrščenci.

Res: moji gobavci so najnesrečnejši izmed nesrečnežev. Pa navzlic temu so srečni ljudje ker se znajo veseliti v Gospodu.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Dne 14. septembra smo obhajali god našega nebeškega varuha in zavetnika sv. Petra Klaverja, na sledeči način: v cerkvi sv. Jožefa je bila ob 6. zvečer pridiga, katero je imel preč. o. J. Pristov, D. J. Z navdušenimi besedami je spodbujal navzoče vernike k neutrudnemu delovanju za uboge afriške misijone. Govornik je ob enem razložil delovanje in pomen Družbe sv. Petra Klaverja, ter pokazal na kako lahek in praktičen način lahko vsakdo sodeljuje na spreobračanju naših ubogih črnih bratov. Upamo, da je seme padlo na dobra tla in bo obrodilo obilo sadu. Po pridigi so bile litanije in sv. blagoslov, nato darovanje za uboge afriške misijone, med katerim se je dala v poljub relikvija velikega apostola zamorcev, sv. Petra Klaverja, in se pela njegova himna.

Vsem misijonskim prijateljem, ki so obiskali pobožnost in še posebno blagim darovalcem izrekamo tem potom naš „tisočeri Bog povrni!“

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

„Polna hvaležnosti do Marije Terezije Ledóchowske izpolnujem svojo obljubo in pošiljam 120 zlatov za odkup dveh zamorčkov. Naša 5 letna hčerka je obolela takoj po operaciji slepiča na težki pljučnici. Srce otrokovo je bilo tako slabo, da smo vsak dan pričakovali najtežjega. Pri-srčno smo molili k presv. Srcu Jezusovemu, k Materi Božji Helmski in k sv. Tereziki. Vneta podpornica misi-jonov, gna M. G., nam je svetovala, naj se obrnemo na pokojno M. Terezijo Ledóchowsko z obljubo, da bomo dali krstiti zamorskega otroka. Z velikim zaupanjem smo opravljali zapovrstjo več devetdnevnic. Svetinjo Marije Terezije je imel otrok ve no pod zglavjem. Nevarno stanje je trajalo zelo dolgo; potem sem pa obljubila da odkupim 2 zamorčka, ako bolnica zopet okreva. Prsno gnojenje je bilo treba spraviti venkaj tako, da se je odstranilo eno rebro. Po tej drugi operaciji je bilo dete vedno slabejše. K vsemu se je pridružila še hripa. Upanja ni bilo več nobenega. Moliti pa nismo nehali. In glej, potem ko je bila deklica že 3 mesece v bolnici, je prišla letos januarja zdrava in vesela domov in ne čuti več nikakih težav. Zdravnik sam je priznal da je to ozdravljenje čudežno. Mi pa smo pokojni Mariji Tereziji hvaležni za njeno posredovanje.“

L. v B.

„Hvala bodi pokojni M. Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje želodčnih bolečin pri mojem možu.“

E. v St. G.

„Srčna hvala blagi dobrotnici, da sem na njeno prošnjo dobil delo.“

A. T. v A.

Najpristrčneje se zahvaljujemo služabnic božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo. Obenem pošiljam mal dar za misijone. Zahvala je bila objavljena.“

Družina B. J. Rock Sp. Amerika.

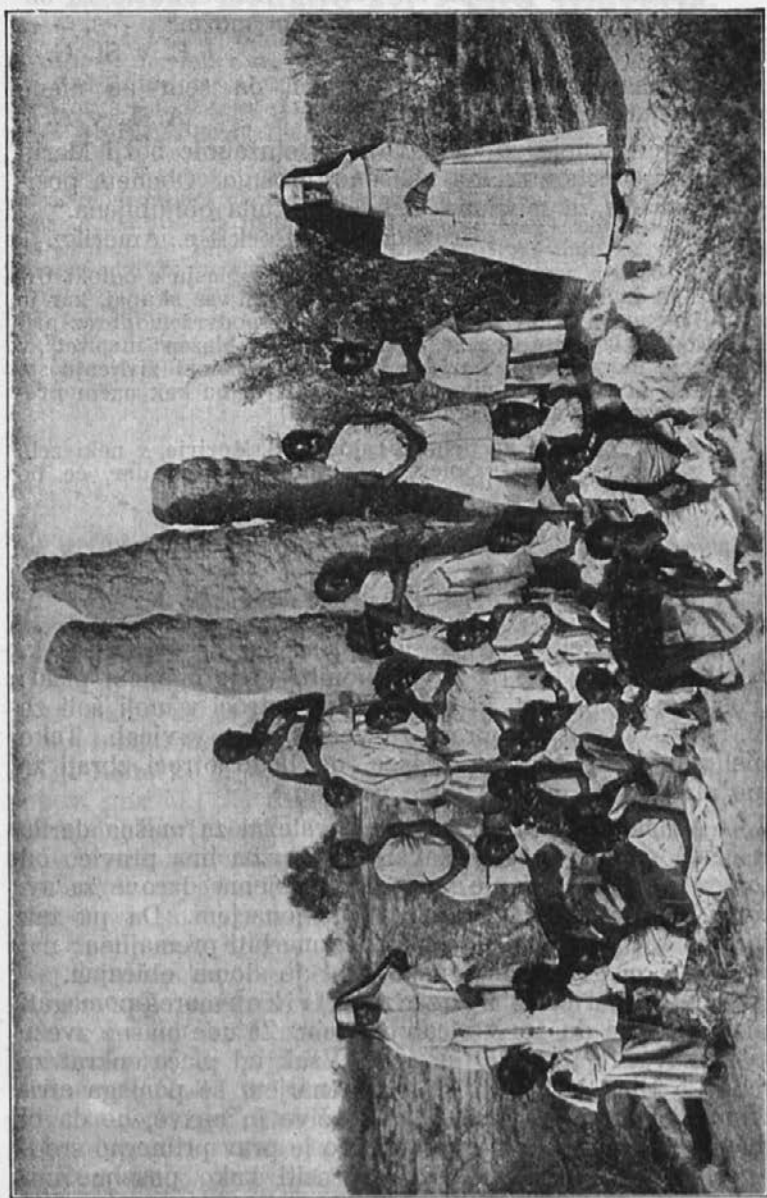
Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske Stolice.

Mariji Tereziji se priporočajo: A. S. Mozirje, v neki zelo važni zadevi. — M. G. Golek, in obljubi mesečni dar, če bo uslišana.

Za verne duše v vicah.

Neki učitelj iz Irske je poslal dar za sv. mašo, ki naj bi se brala v afriških misijonih, in je obenem pisal: „Pošiljam 5 šilingov, ki so jih zbrali otroci v moji šoli za sv. mašo, ki naj se opravi za verne duše v vicah. Tako mislimo napraviti vsak mesec, da bodo otroci zbrali za eno ali več sv. maš za duše v vicah.“

Afriški misijonarji so zelo hvaležni za mašna darila in često prosijo zanja. Klaverjeva družba ima pravico od kongregacije za širjenje vere, da sprejema darove za sv. maše in jih odpošilja afriškim misijonarjem. Da pa tak dar res kaj zaleže misijonarju, ne sme biti premajhen; naj bo, če le mogoče, višja svota, kot je doma običajna. — Tudi potom „Mašne zveze za Afriko“ moreš pomagati misijonarju in dušam v vicah obenem. Za ude mašne zveze se bere vsako leto 300 sv. maš. Vsak ud plača enkrat za vedno 5 Din, 2 L, 1 Š. S tem denarjem se pomaga afriškim misijonarjem. Vpišeš lahko žive in mrtve, ne da bi žive osebe morale za to vedeti. To je prav primerno sredstvo, ako želiš vpisani osebi izprositi kako posebno milost n. pr. izpreobrnjenje.

Misijonske sestre z zamorčki pred mravliščem belih mravelj.

„Ali me ljubiš bolj nego ti-le?“

Sam božji Učenik je stavil to vprašanje enemu izmed apostolov, ko mu je izročal višjo službo nego njegovim tovarišem.

Isto vprašanje stavimo tudi mi svojim čitateljem danes, ker tudi od njih pričakuje Bog nekaj več nego od drugih.

Vsi misijonski prijatelji ljubijo Jezusa; pravzaprav ljubijo misijone zato, ker ljubijo Jezusa, in radi bi videli, da bi se njegovo kraljestvo širilo čim bolj. Nimajo pa vsi enake ljubezni, enakega navdušenja in požrtvovalnosti. Zato vprašanje: „Ali me ljubiš bolj nego drugi?“ In ako se bo glasil odgovor: „Da, Gospod, ti veš, da te ljubim“, potem vedi dotični, da je izbran od Jezusa za višje apostolsko delovanje.

„Bolj kot drugi!“ S tem ni rečeno, da bi moral biti nad vsemi drugimi misijonskimi prijatelji; kajti k najvišji stopinji ljubezni in izvanrednemu apostolskemu delu so poklicani le nekateri izbrani. Naše besede veljajo sploh vsem misijonskim prijateljem, ki niso zadovoljni le s tem, da bi prispevali svoj vsakoletni misijonski dar ali včasih storili kaj navadnega za misijone, ampak hočejo storiti več, zato, ker več ljubijo.

Vsi katoličani, ki so veseli, da so v pravi veri, želijo da bi tudi drugi bili deležni te dobrote; zato molijo za misijone in jih podpirajo.

Ali moreš storiti več, nego drugi, čeprav ne vstopiš v kako misijonsko družbo in ne greš v poganške kraje? Pač! In prav za to nam tukaj gre. Ti moreš posvetiti misijonom v službo svoje talente in zmožnosti, ki jih imaš morda več nego drugi. In ako to storiš, potem Boga bolj ljubiš, nego drugi. S tem na poseben način razveseliš Jezusa in mu pripelješ več duš, nego drugi z manjšimi talenti. Odreci si nekaj dovoljenih zabav, da tako prihraniš na času in denarju, to daruj potem za misijone in za rešitev neumrljivih duš.

Ako čutiš v sebi to požrtvovalno ljubezen, ta „več“ in „bolj“ — potem piši še danes Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano, Metelkova 1, da ti sporoči kaj več, kako moreš postati vnanji član Družbe sv. Petra Klaverja.

Kateri misijonski prijatelj

ne bi hotel pomagati kriti stroške za tisk

Zgodbe sv. pisma

v afriškem ksoso—jeziku za misijon očetov Palotincev? Tiskanih bo 4.000 izvodov, stroški približno 30 do 40 tisoč Din. Ako bi se našlo več velikodušnih dobrotnikov, ki bi mogli prispevati večje vsote, pa bi bili stroški deloma kriti in s tem bi pomagali mnogim poganom k sv. veri. V knjigi bo spredaj natisnjena tudi „Molitev za dobrotnike“, katero bodo novi kristjani goreče molili za vse tiste blage duše, katere so z darovi pripomogle k temu, da se je mogla natisniti ta knjiga. — Kdor daruje vsoto za 400 izv. Zgodba sv. pisma, dobi, ko bo knjiga natisnjena, en izvod zastoj kot nagrado. Vendar pa sprejema Družba sv. Petra Klaverja vsak, tudi najmanjši dar v ta namem s pristrčnim „Bog plačaj!“

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustki,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

Dne 30. novembra, na god sv. apostola Andreja.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z nataučnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

PODPIRAJMO ČRNE KATEHISTE.

Podpiranje črnih katehistov (katehetov, učiteljev) je neprecenljive važnosti, in sicer zato:

1. ker delajo za razširjanje kraljestva božjega in morejo rešiti mnogo duš;
2. da izprosimo od Boga duhovniških poklicev za domovino;
3. da se na ta način udeležimo uspehov, pa tudi nebeškega plačila misijonarjev;
4. da se nam (s posinovljenjem) morda izpolni srčna želja, imeti sina ali brata misijonarja.

Kdor želi posinoviti črnega katehista, naj pošlje vsako leto Klaverjevi družbi 1.500 Din za njegovo prehrano. A sprejme se hvaležno vsak, tudi najmanjši dar v ta namen.

Razširjajte koledarje:

Klaverjev koledar 1931.

Ima kot prilogo lepo barvano sliko „Dobri Pastir“, pripoveduje ganljive povestice iz misijonskega polja črne Afrike.

1 koledar 5 Din. Pri naročbi 10 izv. eden povrh.

Misijonski koledarček za mladino 1931.

Prinaša izredno lepe povestice in slike iz življenja ljubkih zamorčkov ter ima lepo barvano sliko kot prilogo.

Cena samo 3 Din. Pri naročbi 10 izv. eden povrh.

Zahvale z darovi.

V čast sv. Antonu za pomoč v nesreči Din 100.—

M. O. Lj.

Priporočila v molitev.

Hotunje — Ljubljana — Zaplanina — Gabrovnik — Podbrezje — Sv. Venčeslav — Rudno — Tržič — Trstenik.

Dve osebi v veliki potrebi in stiski. — M. M. P. iz O. se priporoča sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, služabnici božji Mariji Ter. Ledóchowski v važni družinski zadevi. Če bo prošnja uslišana, obljubi dar za afr. misijone in zahvalo v „Odmevu“.

Spomin za umrle.

Ivana Jenko, Ljubljana — Terezija Radoslavnik, Paška vas.

R. I. P.

podpornik (-ica)

Klaverjeve družbe in si deležen mnogo dušnih dobrot in zlasti sv. odpustkov, ki so tej družbi podeljeni od sv. Stolice. Podporniki (-ice) so soudeleženi na dobrih delih vseh onih redov in misijonskih družb, ki jim je Klaverjeva družba priključena, in to v življenju in po smrti. Ravno tako so deležni sadu sv. maš in sv. obhajil in molitev misijonarjev, ki jih Klaverjeva družba podpira. Tudi dobri del misijonskih sester in odkupljenih in krščenih sužnjev in sploh vseh dobrih del, ki jih stori Družba sv. Petra Klaverja.

Priglasijo se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Primeren poklic za dekleta,

ki hočejo svoje življenje darovati za misijone je poklic „Pomožne misijonarke za Afriko“. Kot članice Klaverjeve družbe podpirajo vse afriške misijone, ne da bi jim bilo treba zapustiti domače kraje. „Misijonarjem pomagajo pomožne misijonarke tako, kot olje vzdržuje svetilko, da more svetiti.“ To so besede afriškega misijonarja.

Dekleta, ki čutite poklic za samostansko življenje, pa še ne veste, v katero kongregacijo bi vstopile, vam priporočimo knjižico: „Poklic pomožne misijonarke za Afriko“. Cena 4.50 Din. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Novo! Skrivnostna sveta noč

Božična igra v štirih dejanjih.

Cena s poštnino Din 7.—.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

